

Leder

Hareides ultimatum

Homosaken slipper aldri taket, heller ikke for KrF-leder Knut Arild Hareide.

I tre uker har Knut Arild Hareide stått i en slags homostorm. KrF-lederen har forklart og forklart og forklart hvorfor han valgte å gå i Prideparaden i Oslo i slutten av juni, et opptog som kjemper for rettighetene for homofile, lesbiske, bifile og transpersoner – og som samtidig feirer seksualitet på måter de færreste forbinder med Kristelig Folkeparti.

Derfor vakte dette oppsikt, og derfor måtte Hareide seinst forrige uke igjen forklare og forsvare. Det enkle svaret hans er at han ville vise solidaritet med seksuelle minoriteter etter det grufulle angrepet som tok livet av 50 personer på en nattklubb for homofile i Orlando.

Kanskje er det for enkelt. For deltakelsen er et åpenbart signal om mer enn ren solidaritet. Hareide kjenner sin politiske historie så godt at han vet det kan være nødvendig å bryte med

KrF må ta debatten så snart som mulig.

egen linje for å komme videre, å tone ned saker han likevel er dømt til å tape.

Det gjorde hans forgjengere da abortsaken var tapt. I 1981 taket partiet nei til

regjeringsdeltakelse i protest mot abortloven, men to år senere gikk partiet inn i regjering sammen med Høyre og Senterpartiet. Også den gang raste debatten om at KrF sviktet sine hjerteresaker, men det var avgjørende for ledelsen å vise fram et politisk parti med ønske om å påvirke – ikke en politisk sekt som dyrket maktesløs protest.

Slik er det også denne gang, og det er interessant å se at diskusjonene internt i partiet ikke pågår mellom konservative gamle på ene siden og unge liberale på andre. Tvert imot kan det synes som om deler av veteranene skjønner Hareides dilemma, og dermed også hans valg, vel så godt som mange yngre partifeller.

Men så langt har støtten fra partiets toneangivende medlemmer, fylkesledere og stortingsrepresentanter, vært ganske lunken. Det kan skyldes at de trenger tid til å tenke seg om, det kan også skyldes at diskusjonen internt i partiet ikke er tatt på grunn av så banale forhold som en sommerferie.

Uansett vil det være tvingende nødvendig, både for Hareide og partiet, at debatten tas så snart som mulig. Og for Hareide finnes bare en mulig utgang: Han må få medarbeiderne som ønsker å løfte fram det tradisjonelle ekteskapet mellom kvinne og mann, til å akseptere at samfunnet og lovverket ser annerledes på det.

PITTER

Derfor får du «foodbaby», skriver VG i en betalsak for folk som ikke kan engelsk.

Gjestekommentar

Til laks å alle ...

Norsk havbruk møter motstand. Kva med å vise løysingar for lakselus og rømming før ein gir meir gass?

Klaus Mohn
Professor, Handels-
høgskolen ved UIS
og NHH

Dette, tenkte eg, dette er sann rikdom. Midt på natta er det, og eg durar midtjords i 14-fotaren, på veg mot favorittelva der inne. På eiga hand i mørket, avslappa og spent på ein gong. Avslappa over utsiktene til uforstyrta timar i vakker vestlandsnatur. Spent på sjansen for å få ein laks til å løfte seg mot flua mi, og helst ein stor ein! Slik har eg halde på i meir enn fire tiår, og fortsatt er sitringa like sterk kvar gong eg legg i veg. Aldri blir eg lei av å fiske.

Formuar i fjordane

Som riper i glansbiletet glir lakseoppdretta forbi. Konkrete uttrykk for ei blømande vekstnæring med enorm suksess i å omsetje norske naturressursar til klingande mynt. Reine fjordar, sunne laksestammar, friskt entreprenørskap, villig kapital og raus næringspolitikk har gjort Noreg til den største produsenten i verda av atlantisk oppdrettslaks.

Sjølve synet av eit oppdrettsanlegg er kanskje ikkje altfor mykje å ta på veg for. Norske konsesjonar for havbruk legg til saman beslag på eit areal som ikkje er mykje større enn Stavanger kommune. Men det ein

Med stor konsentrasjon rundt oppdrettsanlegga set lakselusa opp ein vegg av luseyngel i fjorden.

ser når ein passerar eit lakseopprett, er berre toppen av isfjellet. Det som føregår under vassyta er nemleg svært.

I 2015 fant om lag 300 millionar oppdrettslaks vegen frå norske fjordar og ut til den internasjonale marknaden. 1,3 milliardar tonn laks gav ein eksportverdi på 44 milliardar. Ein kilopris på 33 kroner og produksjonskostnad i området 26–28 kroner per kilo kroner medførte eit driftsoverskot for næringa på 8–10 milliardar kroner. For dei stadig færre eigarane i norsk havbruk er det dermed liten tvil om at lakseboomen har vore eit sant eventyr.

Færre arbeidsplassar

For sysselsettinga er det annleis. Havbruksnæringa gjev direkte arbeid til om lag 7000 personar. Legg ein til ringverkknadar og ein porsjon godvilje, kjem ein

